

MED SVARFORSLAG

UNIVERSITETET I OSLO

Det matematisk-naturvitenskapelige fakultet

Eksamen i :	INF5110 - Kompilorteknikk
Eksamensdag :	Onsdag 6. juni 2012
Tid for eksamen :	14.30 - 18.30
Oppgavesettet er på :	6 sider (pluss vedlegg)
Vedlegg :	1 side (side 7 rives ut, fylles ut og leveres i "hvit" besvarelse)
Tillatte hjelpemidler :	Alle trykte og skrevne

Les gjennom *hele* oppgavesettet før du begynner å løse oppgavene. Dersom du savner opplysninger i oppgavene, kan du selv legge dine egne forutsetninger til grunn og gjøre rimelige antagelser, så lenge de ikke bryter med oppgavens "ånd". Gjør i så tilfelle rede for disse forutsetningene og antagelsene. Deler av oppgave 3 besvares ved bruk av vedlegg.

Oppgave 1 (25%)

Vi skal se på følgende grammatikk G1:

$$S \rightarrow a \mid S \# S \mid S @ S$$

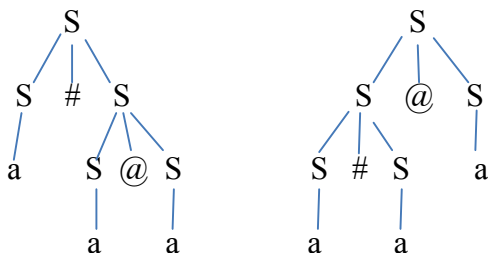
Her er S startsymbol og eneste ikke-terminal, mens a, # og @ (samt avslutnings-symbolet \$) er terminal-symboler.

1.a

Gi en konkret begrunnelse for at G1 er flertydig.

Svar 1.a

Setningen a # a @ a har i det minste to syntakstrær:

1.b

Anta at:

- Operasjonen # har lav presedens, og er høyreassosiativ
- Operasjonen @ har høy presedens, og er venstreassosiativ

Angi en ny grammatikk G2 som er entydig, som beskriver samme språket som G1 og som gir et syntaks-tre som følger de to reglene over. Du kan innføre nye ikke-terminaler, og du behøver ikke argumentere for at G2 er entydig ut over å vise til at den likner tilsvarende entydige grammatikker i pensum.

Svar 1.b

Det er to rimelige svar:

$$\begin{array}{ll} S \rightarrow T + S \mid T & S \rightarrow T + S \mid T \\ T \rightarrow T @ F \mid F & T \rightarrow T @ a \mid a \\ F \rightarrow a & \end{array}$$

Dette er satt opp etter samme prinsipp som på side 119 i læreboka

1.c

Vi ser på grammatikkene G1, G2, samt følgende grammatikk G3 (der + er et nytt terminal-symbol):

$$S \rightarrow a \mid S \# S \mid S @ S \mid + S +$$

Angi for hver av språkene L(G1), L(G2) og L(G3) om de *er* eller *ikke* er regulære. Forklar, og angi et regulært uttrykk for de som eventuelt er regulære.

Svar 1.c

G1 og G2 er jo samme språket, og det er regulært og kan beskrives f.eks. slik: $a ((\# \mid @) a)^*$

For G3 er alle setninger som kan dannes med bare «+» og «a» følgende:

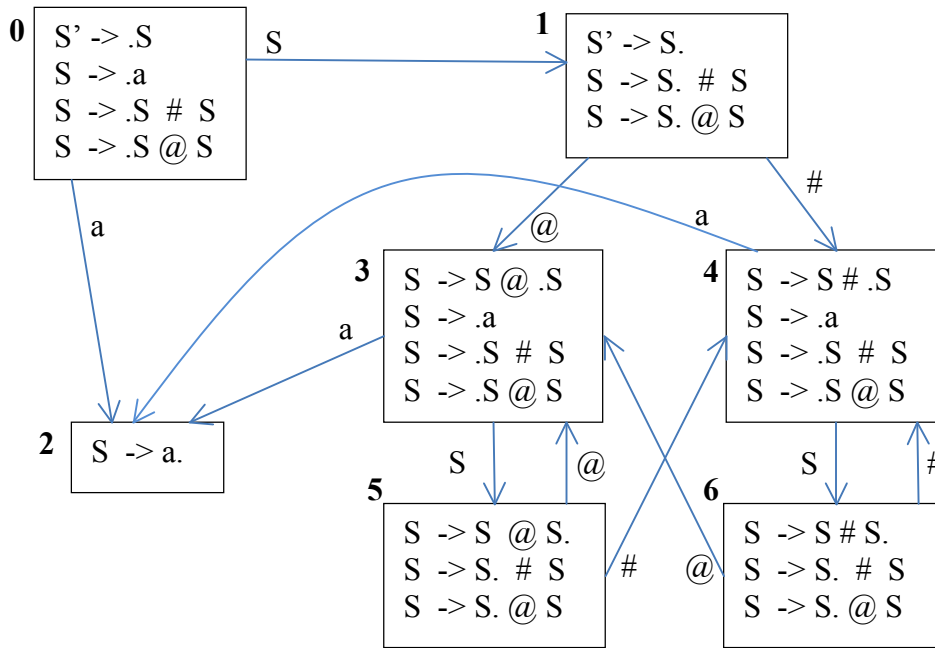
$$a \ +a+ \ ++a++ \ +++a+++ \ \dots$$

Det må her altså være like mange «+»-er både foran og bak «a»-en. Det er kjent fra pensum at et slikt språk ikke er regulært. Ser man på hele språket til G3 vil setningene også inneholde «@» og «#», men «+»-ene vil komme inn på en liknende måte som over, så språket er ikke regulært.

1.d

Tegn opp LR(0)-DFA'en til den flertydige grammatikken G1 (med vanlig bruk av S').

Svar 1.d

1.e

Beregn First og Follow til S i G1 (med vanlig bruk av \$). Angi så hvilke tilstander i DFA'en fra 1.d som har:

- konflikter som *ikke* kan løses med LR(0)-betrakninger, men som *kan* løses med SLR(1)-betrakninger. Forklar.
- konflikter som ikke kan løses med SLR(1)-betrakninger. Forklar.

Svar 1.e

First(S) = { a }
Follow(S) = { # @ \$ }

- Det er en LR(0)-konflikt i tilstand 1, som kan løses i SLR(1) ved at man reduserer (aksept) ved \$, og skifter ved # og @
- Det er LR(0)-konflikter både i tilstand 5 og 6. Disse kan ikke løses med SLR-betrakninger siden det er aktuelt både å skifte og redusere for # og @ (men om det kommer \$ vet vi at det skal reduseres).

Kommentar: Vi visste at det her ville bli konflikter som ikke er løselige av noen type LR-betrakninger, siden grammatikken er flertydig.

1.f

For tilstandene under punkt B i spørsmål 1.e, angi hvordan du ville løse konfliktene i disse «for hånd», om du skal få den presedensen og assosiativiteten som er angitt i 1.b?

Tilstand 5: Her ligger nå S @ S på toppen av stakken. Derfor:

- For #: Reduser, siden @ binder sterkere enn #
- For @: Reduser, fordi @ er venstreassosiativ
- For \$: Reduser (ingen konflikt)

Tilstand 6: Her ligger nå S # S på toppen av stakken. Derfor:

For #: Skift, siden # er høyreassosiativ
 For @: Skift, fordi @ binder sterkere enn #
 For \$: Reduser (ingen konflikt)

1.g

Sett opp en SLR(1)-parseringstabell for L(G1) ut fra svaret på spørsmålene 1.d og 1.f. Tabellen skal altså ha maks én aksjon i hver rute, og den resulterende syntaksanalysen skal altså følge reglene fra 1.b.

Svar 1.g

	a	#	@	\$	S
0	s2				1
1		s4	s3	acc.	
2		r(S -> a)	r(S -> a)	r(S -> a)	
3	s2				5
4	s2				6
5		r(S->S @ S)	r(S->S @ S)	r(S->S@S)	
6		s4	s3	r(S->S # S)	

Oppgave 2 (25%)

2.a

Vi tenker oss i denne oppgaven at vi har et Java-lignende språk hvor metoder kan ha lokalt definerte metoder. Dessuten kan man deklarere variable og metoder også på ytterste programnivå. Dette skal fungere som vanlig i språk som er statisk skopet.

Det følgende er et program i dette språket. Oppstart av programmet skjer ved å kalle main-metoden.

```

{
  class C {
    void m1() {
      void f() {};

      f();
    }
    void m2() {
      int i;
      void g() {
        int j;
        j=i;
      };
      i=1;
      rC.m1();
    };
  };

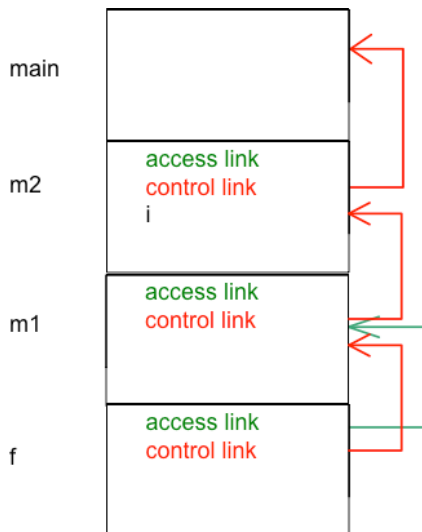
  C rC;
  void main() {
    rC = new C (); rC.m2();
  }
}

```

Tegn kall-stakken som den ser ut når aktiveringsblokken ('activation record') for f er på toppen av

stakken for første gang, inklusive variable, access-linker og control-linker, bortsett fra access-linker for metoder som er direkte deklarerert i en klasse (kan da anta at access-linken peker til C-objektet, men dette er ikke viktig for oppgaven).

Svar 2.a

2.b

I resten av oppgave 2 innfører vi metoder som parametere. Det er en regel at aktuelle parametere til slike må være metoder som er direkte synlige fra kalletstedet. Eksemplet over blir så endret slik at `f` blir en metodeparameter, og kallet på `f` i `m1` blir da et kall på en metodeparameter:

```
{
  class C {
    void m1(void f()){

      f();
    }
    void m2() {
      int i;
      void g() {
        int j;
        j=i;
      };
      i=1;
      rC.m1(g);
    };
  };

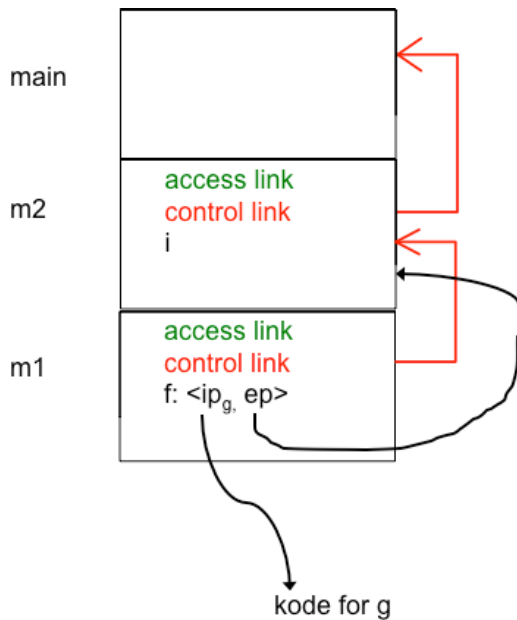
  C rC;
  void main() {
    rC = new C (); rC.m2();
  }
}
```

Tegn kall-stakken som den ser ut når aktiveringsblokken for kallet `rC.m1(g)` er på toppen av stakken. Hvordan representeres metoden `g` i denne aktiveringsblokken slik at kallet på parameteren `f` (dvs kallet `f()` i `m1`) kan utføres?

Svar 2.b

Parameteren f er representert ved et par $\langle ip, ep \rangle$, hvor ip peker ut koden for den aktuelle parameteren og hvor ep peker ut aktiveringsblokken for den blokken som tekstlig omslutter definisjonen av den aktuelle parameteren.

I det aktuelle kall peker ip ut koden for g og ep peker ut aktiveringsblokken for $m2$, hvor g er definert.

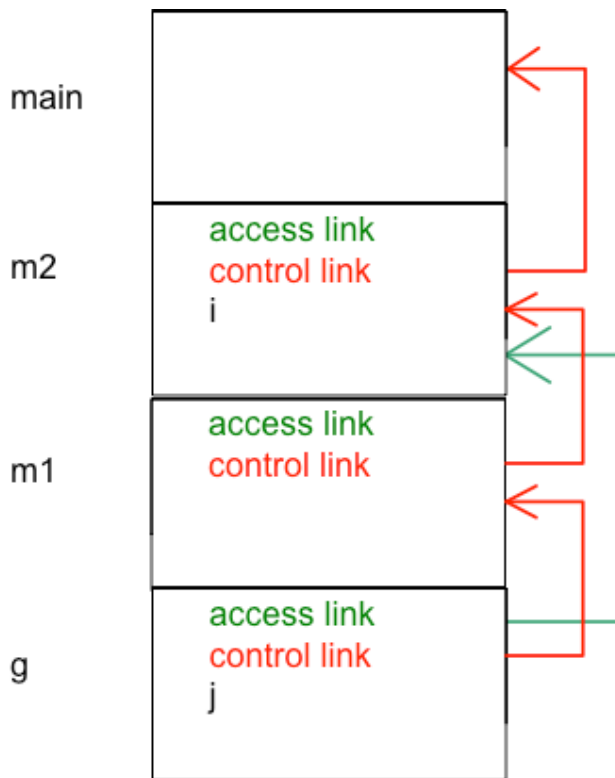

2.c

Tegn kall-stakken som den ser ut når aktiveringsblokken for kallet av f i $m1$ er på toppen av stakken.

Forklar hvordan access-link for aktiveringsblokken på toppen av stakken settes i dette spesielle tilfellet.

Svar 2.c

Oppgave 3 (25%)

Det følgende er en del av en grammatikk for et språk med klasser. Det er bare tatt med de produksjoner som har betydning. Klasser har for eksempel også variable, men de er ikke viktige her.

```
class → class name { methodDecls }  
methodDecls → methodDecls ; methodDecl  
methodDecls → methodDecl
```

```
methodDecl →  
  type name ( parameters ) body
```

```
parameters → parameters , parameter  
parameters → parameter  
parameter → type name
```

```
type → int  
type → bool
```

Den regel som skal spesifiseres ved hjelp av en attributtgrammatikk er at en klasse kan ha flere enn én constructor, men de må ha forskjellige signaturer i form av antall og/eller typer av parametere.

Lag attributtgrammatikken basert på ideen om at `methodDecl` har et attributt `constructorName` som er satt sammen av navnet på metoden og strenger som tilsvarer typene på parameterne. En constructor `C` med parametertypene `(int, int)` vil således få `constructorName` `'C_i_i'`, mens en constructor `C` med parametertyper `(int, bool)` vil få `constructorName` `'C_i_b'`. Testen vil derfor

være, som antydnet i første rekke i tabellen under, at alle navne i mengden av constructornavne er forskjellige. Vi innrømmer at dette ikke er det mest optimale, men det er ikke poenget her.

Definer de regler som gjør denne testen mulig. Anta at du har funksjoner og operatører for å innsette navne i en mengde og for å konkatenerer strenge og tegn.

Svar oppgave 3

Grammar Rule	Semantic Rule
$class \rightarrow \mathbf{class\ name}$ $\{ methodDecls \}$	$class.OK = \text{all names in } methodDecls.constructorNameSet \text{ are different}$
$methodDecls_1 \rightarrow methodDecls_2 ; methodDecl$	$methodDecls_1.constructorNameSet = methodDecls_2.constructorNameSet + methodDecl.constructorNameSet$
$methodDecls \rightarrow methodDecl$	$methodDecls.constructorNameSet = methodDecl.constructorName$
$methodDecl \rightarrow$ $type\ \mathbf{name}\ (parameters)$ $body$	$methodDecl.constructorName = \mathbf{name}.name + _ + parameters.paramTypes$
$parameters_1 \rightarrow parameters_2 , parameter$	$parameters_1.paramTypes = parameters_2.paramTypes + _ + parameter.typeName$
$parameters \rightarrow parameter$	$parameters.paramTypes = parameter.typeName$
$parameter \rightarrow type\ \mathbf{name}$	$parameter.typeName = type.typeString$
$type \rightarrow \mathbf{int}$	$type.typeString = 'i'$
$type \rightarrow \mathbf{bool}$	$type.typeString = 'b'$

Oppgave 4 (25%)

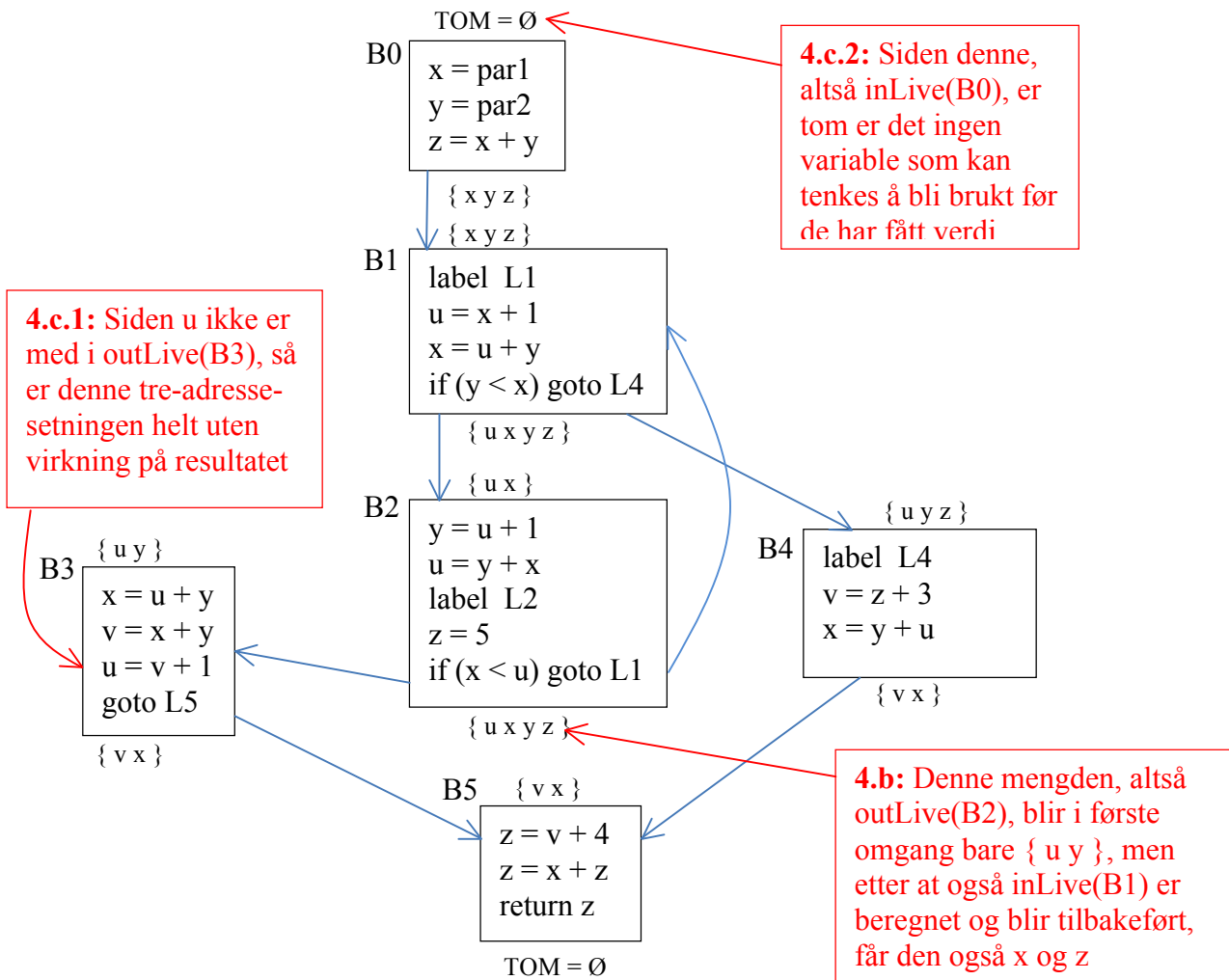
En metode med to value-parametere er oversatt til følgende sekvens av TA-instruksjoner. Den eneste typen i språket er heltall.

```
x = <verdien av første aktuelle parameter>      (Du kan skrive dette slik: «x = par1»)
y = <verdien av andre aktuelle parameter>      (Tilsvarende)
z = x + y
label L1
u = x + 1
x = u + y
if (y < x) goto L4      // Vi antar at det finnes en TA-instruksjon av denne formen
y = u + 1
u = y + x
label L2
z = 5
if (x < u) goto L1
x = u + y
v = x + y
u = v + 1
goto L5
label L4
v = z + 3
x = y + u
label L5
z = v + 4
z = x + z
return z
```

4.a

Del programmet opp i basale blokker, og tegn opp flyt-grafen for programmet. Sett navnene B0, B1, osv. på blokkene.

Svar 4.a, 4.b og 4.c

4.b

For hver basal blokk, finn hvilke variable som faktisk er i live både foran og etter blokka (altså *inLive* og *outLive* for blokka). Du kan bruke metoden fra pensum til å finne svaret, eller gjøre egne betraktninger. Det er greit å enten gi svaret direkte på flytgrafene fra 4.a, eller du kan tegne opp flytgrafene en gang til (gjerne uten kode i nodene) med alle mengdene *inLive* og *outLive* satt på der de hører hjemme.

4.c

Ut fra informasjonen fra 4.b og detaljene i TA-instruksjonene er det mulig å se

- (1) om noen av TA-instruksjonene i programmet kan fjernes uten at det forandrer sluttresultatet når programmet utføres. Angi i så fall disse
- (2) om det er variable som, i en eller annen eksekvering, kan bli brukt før de har fått verdi. Angi i så fall disse.

Om du ikke har fått til 4.b kan du likevel forsøke å svare på denne oppgaven enten direkte fra programmet, eller fra flyt-grafen.

4.d (Er uavhengig av det over)

I pensum er det diskutert hvordan man kan lage TA-kode for kortsluttede boolske uttrykk som står som betingelser i if- eller while-setninger. Dette gjøres rekursivt, og den rekursive kodegenererings-metoden har to label-parametere som koden skal hoppe til når man vet at det lokale uttrykket er h.h.v. **true** eller **false**. Programmet for dette er gjengitt under.

Vi oversatte i pensum til TA-kode og ikke til P-kode bl.a. for å slippe å tenke på at det under beregning av uttrykket kan være noe på stakken ved hopp, som kanskje ikke stemmer med det stedet det hoppes til. Vi skal her se nærmere på hvor stort dette problemet blir, og hvordan vi eventuelt kan korrigere for det.

Som svar forklar først i detalj hvordan ting vil forholde seg med stakkdybder under uttrykksberegningen, og skissér så hvordan dette kan håndteres under kodegenereringen, gjerne ved å henvise til koden under. **Merk:** Vi antar at P-koden skal lages slik at stakken under kjøring er tom mellom setninger, og at den derved er tom når beregningen av det boolske uttrykket starter.

Hint: Det er sikkert lurt å se på hvordan P-koden blir for noen konkrete boolske uttrykk.

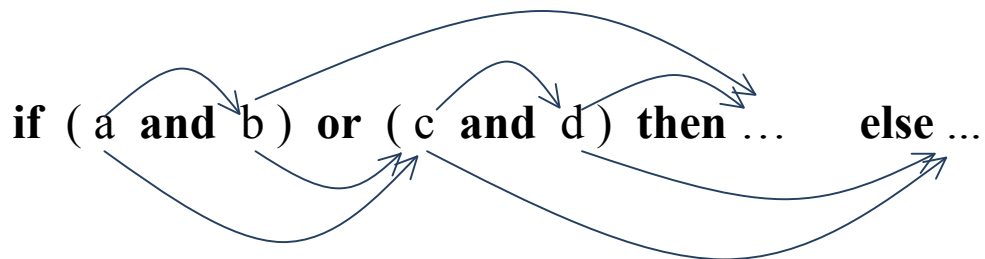
Program fra pensum. Det genererer TA-kode for logiske uttrykk i if- og while-setninger:

```
void genBoolCode(String labT, labF) {
    ...
    case "||": {
        String labx = genLabel();
        left.genBoolCode(labT, labx);
        emit2("label", labx);
        right.genBoolCode(labT, labF);
    }
    case "&&": {
        String labx = genLabel();
        left.genBoolCode(labx, labF);
        emit2("label", labx);
        right.genBoolCode(labT, labF);
    }
    case "not": { // Har bare "left"-subtre
        left.genBoolCode(labF, labT);
    }
    case "<": {
        String temp1, temp2, temp3;
        temp1 = left.genIntCode(); temp2 = right.genIntCode();
        temp3 = genLabel();
        emit4(temp3, temp1, «lt», temp2); // Lager instruksjonen: "temp3 = temp1 < temp2"
        emit3(«jmp-false», temp3, labF);
        emit2(«ujp», labT);
    }
}
```

Svar 4.d

Saken her er at så lenge man skal generere kode som *kortslutter* de boolske uttrykkene så blir det ingen problemer med stakkdybden i det hele tatt. Det kommer av at man, så fort det er en boolsk verdi på stakken, vil teste om denne er true/false, og enten hoppe eller fortsette rett til neste instruksjon. Teste-instruksjonen er slik at den i begge tilfelle vil ta bort det som er på toppen av stakken, og dermed vil det aldri bygge seg opp noe på stakken.

Vi kan se på følgende eksempel, der a, b c og d er boolske variable. Beregningen vil da følge pilene, ut fra at alle grener som ligger over teksten er TRUE-grener, og de under er FALSE-grener:

Her vil stakken alltid være tom når kontrollen går langs en kant, og ved hver av variablene blir denne variabelen pushet på stakken, men forsvinner igjen i og med TRUE/FALSE-testen

Dette betyr at en kodegenererings-prosedyre som skal lage P-kode kan lages etter nøyaktig samme mal som den angitt i oppgaven som lager TA-kode. Vi behøver ikke tenke på stakkdybden i det hele tatt.